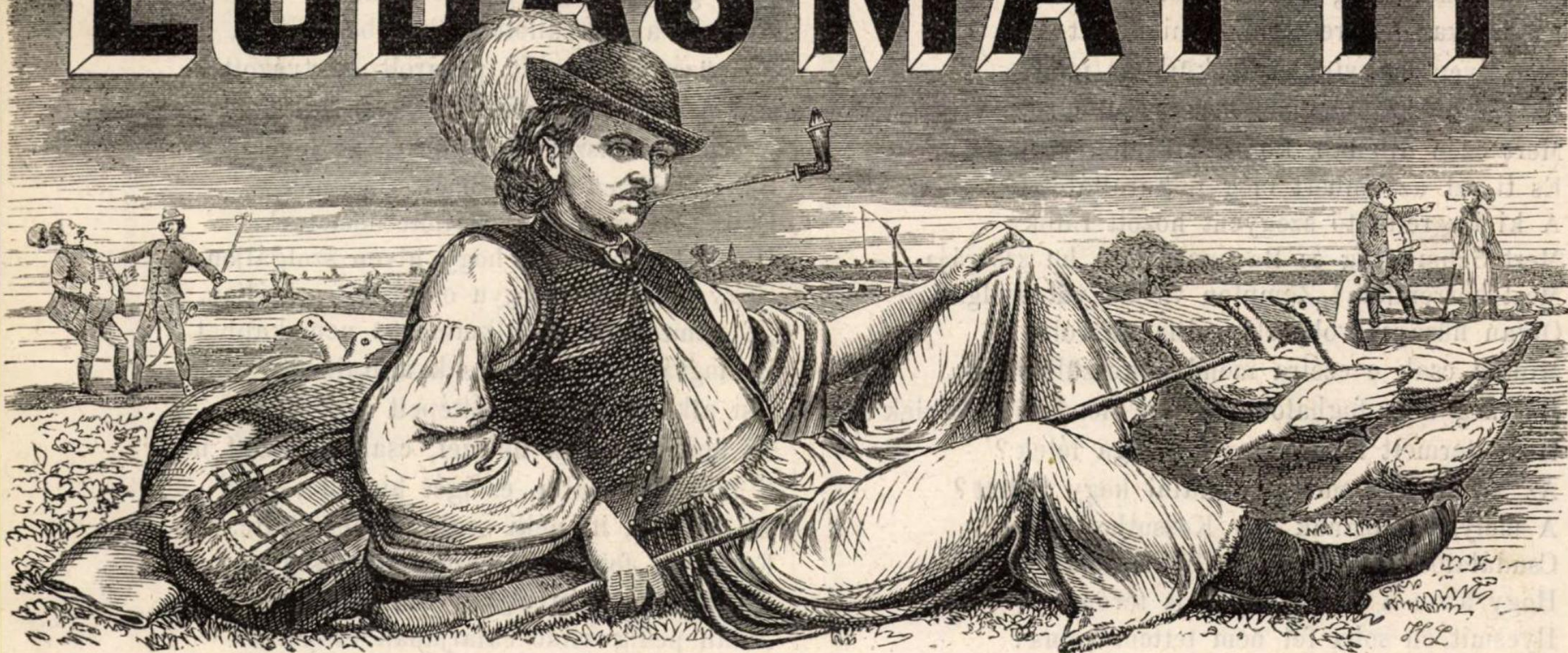

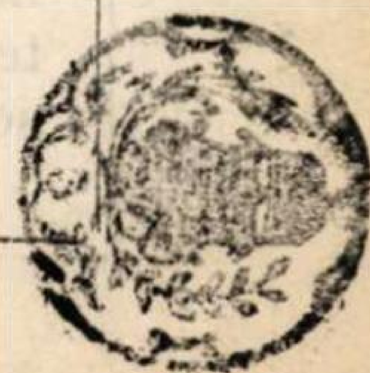
a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, aug. 4. 1867. 18. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Levél Szemere Miklóshoz.

Nagy férfiu! nékem arra van nagy okom,
Hogy ezen levelet épen hozzád irom,
Mert, mint minden ember én is hiú vagyok,
Dicsőségre, hirre nagyon sokat adok.
Azért hogy nem kapok levelemre választ,
Még is ez én reám dicsőséget áraszt;
Mert a ki megtudja, tart engem tudósnak,
Hogy levelet irtam Szemere Miklósnak.
Sokszor meg az ember, hogy hiressé légyen
Czélt ér, mihelyt egy kis bolondságot tészen,
Aztán, — az által is, — már én sokat nyertem,
Hogy igy — levél által, veled per te lettem;
Hogy az illedelem ez által sértődik,
Azzal egy poéta keveset törődik.
Előre bocsátni ennyit láttam jónak,
Hogy még se látszassam épen fajankónak,
Vakmerőségemért bocsánatot kérek;
És most egyenesen a dologra térek.
Nehezen lélekzik most a magyar ember,
Ugy megviselte a Schmerling-féle rendszer;
Az, melyet sok ember alkotmánynak látott:
A török igánál sokkal többet ártott;
Pedig ám a török adót szintugy szedett,
De nem tartott ennyi csuszó mászó ebet,
Nem fizette őket azért drága pénzzel,
Hogy az egyetértést köztünk tépjék széjjel.
Nem örült, ha látott ruháinkon foltot,
Nem uszitotta ránk a románt s a tótot;
Hanem, ha az adót, ugy a hogy megkapta:
A nemzet jogait sértetlenül hagyta.
A török mi velünk százszorta szebben bánt,
Nem süjesztett kémmé annyi magyar tatárt, —
Kik a nagy fizetést csupán azért kapták,
Hogy az idegen fajt ellenünk uszitsák.
Hogy megkedveltessék velünk a Raixrátot,
Hogy szétdarabolják ezt a szép országot.
Méltóságért, pénzért, eladták lelköket!
Hogy megsemmisitsék saját nemzetöket.
A Schmerling rendszerhez állottak szolgának,
Esküdtek, hogy annak lélekből szolgálnak;
Hogy bárminő parancs ezen rendszer alatt,
Lesz nékik hiszek egy, lesz tiz parancsolat.
Óh! az iszonyatos, a mit ezek tettek,
Utonálló rablók, s gyujtogatók lettek.

Mint vezér tüntette mindegyik ki magát . . .
Egész szenvedélyel rabolták a hazát.
Midőn látták, hogy még igy se birnak vele —
Az egyenetlenség üszkét dobták bele.
Ki magyar léttére ilyet tenni tudott,
Egy ilyen mákvirág minékünk is jutott.
Ez rátok barátom nem hoz becsületet,
Mert ezen dib-dáb, korcs, köztetek született.
És ti ezt az embert még felkaroltátok!
A ki ily rettentő szégyent hozott rátok;
Mert Schmerling és Bachnak ezen hü szolgája, —
Most horrendum! Zemplén vármegyét szolgálja.
Olyan hüséges volt, elmondhatom róla,
Mintha csak e czélra mondva készült volna.
Én meg nem foghatom, ugyan mond meg kérlek?
Hogy termett nálatok ez a szolga lélek?
Az a föld, ily embert táplálni hogy tudott?
A mely, a hazának egy Kossuthot adott.
Csudálatos dolog! hinni alig merem;
Hogy azon a földön áruló is terem.
Ilyesmit én soha fel nem tettem volna:
Ha ez a gézenguz meg nem győzött volna.
Ki, — miután otthon tartották mazurnak,
Ide jött közibünk, — méltóságos urnak.
Mert most az a divat itt Magyarországba,
Hogy ki a vagyonát végkép elprédálta,
Könnyelmü tettein cseppet sem törődik,
Nem nézi, hogy minő szolgává szegődik.
Ily bérencz, ily szolga, hazánkban sok vagyon,
Fizetik a nemzet zsirjából gazdagon,
És még azon felül nagyságolják őket,
Igy jutalmazzák most a gonosztevőket.
Ezek az okai csaknem minden bajnak,
Veszne ki a magva ennek a gazfajnak.
Zemplén megyének egy mostoha gyermeke.
Ezen gyönyörü faj kitünő remeke.
Ki, mig a rá szállott örökségből tartott,
Fényüzés rabja volt, pazarolt, kártyázott;
Midőn szép vagyonán végképen tul teve,
A bécsi rendszernek vakeszköze leve.
Bukott állapotját használta üzletnek,
Elalkudta magát, s beállott németnek.
Mindent elkövetett, hogy hiven szolgáljon,
Hogy belőlünk bárgyu osztrákot csináljon, —
„E nemzet önálló alkotmányt nem kaphat,
Boldogságot nékünk csak a Raixráth adhat,
Ősi alkotmányunk széttépett régi kép,
Mi nem vagyunk nemzet, csak leigázott nép."
E tant prédikálta, ez igét hirdette,
De biz azt, itt néki senki el nem hitte.
Egy évig folytatta e szép mesterséget,
Hogy kizsákmányolja a beamterséget.
Aztán pedig zsidó sáfárjának csapott,
A vizi puskákért jó perczentet kapott.
Szegény községekre jó drágán rá tolta,
Ugy kellett megvenni a hogy parancsolta.
De ezen üzletetet be nem végezhette,
Mert Majláth kanczellár csufosan kitette.
Ki, hivatalához oly sok reményt kötött,
Ugocsa megyéből czudarul megszökött;
Mint bukott méltóság vissza ment közzétek,
Mi nem hozzuk vissza, — legyen a tietek;
Vészt akart ő hozni saját nemzetére . . .
Áldás helyett, átok szálljon a fejére.

Az igazügy kortese.

Egy kis tanács.

Azoknak a bajai apró deákféle embereknek, a kik bizalmi-szavazatot küldenek hirlapi uton a baloldal részére, és aztán vissza is veszik.

Tanuljátok meg azt ecsém! hogy a nagy lelkesedés mindig megárt az olyan kis deákféle embereknek, a kiknek hátok megett még ott áll az a kopaszképü görcsös orru reverendás tubákos professor barát a nádpáczával, — mert lássátok, a még Ádám idejéből maradt üdvös szokás, hogy a fiatal embernek, — a ki még iskolába jár, hát nem szabad semmi másért lelkesedni, csak a katekhismusért.

Már most osztán, ha még is egy némelyik közzületek a hazafias buzgóságtól annyira elragadtatik, hogy még ki is rug a gymnásiális hámból, miként a minapi példa bizonyitja, — mingy előáll a tisztelendő páter a skutikával, azután Pesten meg az a szamártövis rágó Idők Tanuja, s ugy körül vesznek benneteket, hogy rá kényszeritenek benneteket szavatok vissza vonására, a mi egy a hazugsággal, — amit persze hogy nektek sem illik elfogadni, de ama szent életü embereknek sem illik ám benneteket rá kényszeriteni, mert ez által már ily jókor hozzá szoktatnak a köpenyeg forgatáshoz, a mi pedig egyátaljában nem becsületes magyar emberhez illik.

Azt a tanácsot adom hát nektek jó fiuk! hogy miután az igazi becsületes magyar ember adott szava hetedhét országra szóló nagy hirü valami, melynek azért van oly nagy hire, hogy evvel semmiféle más nátzió szava nem állhat egy glédába; tehát mig kicsik, tehetlenek vagytok, addig tanuljatok hallgatni, s majd ha sem a skutika, sem a csuklyás professor nem áll a khatekhismussal a hátatok mögött, csak akkor szavazzatok olyan tiltott portékára, mint a szabadság! bizalmat, — hanem akkor osztán ugy, — hogy se barát, se káté, de még az akasztófa se téritsen el adott szavatoktól. — Addig pedig üdvözlégy óh dicső skutika és üdv adó káté, mert hisz ti tőletek nő meg a magyar ember czopfja, — tokája, hasa, — csak az esze nem.

Tehát kedves bajai ifju atyámfiai! tiszteljétek a pátert, a skutikát és az Idők Tanuját, hogy hosszu életüek lehessetek e földön, melyet a katekhismus ád ti néktek. Ámen.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Az atyai csizmadia párbeszéde, az ő hites társával.

Assz. Igaz-e az apjok, hogy a szegény honvédekkel nemcsak az országgyülés bölcs többsége bánt mostohán, hanem a magyar miniszterium is ugy bánik?

Férj. Fájdalom nagyon is igaz! mert lásd feleség a honvédek folyamodványai már három hónap óta ott hevernek a miniszteriális hivatalokban, anélkül, hogy rólok intézkedés tétetett volna már, talán még az illető miniszter urak bele sem kukkantottak. Lám a pénzügyminiszterium még a hivatalszolgai állomásokat is csupán a cs. k. hadseregben szolgált katonai hatóság által ajánlott egyénekkel tölteti be.

Assz. Hiszen apjok! a katonát csak azért lehet jutalmazni, mert a hazát szolgálta, s a hazáért szenvedett. Már pedig a honvédnél hivebben semmiféle katona nem szolgálta a hazát, annyit pedig semmiféle katona sem szenvedett a hazáért mint a honvéd, tehát semmiféle katona nem érdemelné meg jobban a jutalmat mint a honvéd.

Férj. Épen az a bajok szegény honvédeknek, hogy nagyon hiven szolgálták a hazát, nagyon lelkesülve voltak a hazáért: önállóvá, szabaddá, függetlenné azt tenni. A mai magas fogalmak szerint pedig, önálló, szabad és független Magyarország nem létezhet, mert azt Ausztria érdeke nem kivánja. A közösügyi politika fogalma szerint már csak osztrák-Magyarország létezhet. Azaz, egy olyan Magyarország, mely — Ausztria érdekeért, életét, vagyonát, multját s jövőjét, szóval mindenét feláldozni tartozik, melynek a maga számára a boldogságból nem szabad többet ohajtani, csak anynyit, mennyit Bécsben elégségesnek látnak. A honvéd pedig egészen mást akart, mást ohajt még ma is, — tehát ezen megtörhetetlen makacsságáért jutalomba részesiteni nem szabad . . . a szenvedésből azonban részt vehet, a mennyit csak elbir.

Assz. De hát mi köze van a magyar miniszteriumnak a bécsi vagy az osztrák érdekekkel?

Férj. Nagyon sok, mert a magyar miniszteriumot Bécsben alku utján nevezték ki, mint ez napról napra jobban derül kifelé, hatáskörét nagyon szük körre szabták, söt nagyon sok dologba alá rendeltje a bécsi miniszteriumnak, mint az inas a maiszternek. Pedig ha már a hadsereget, meg a pénzügyet közössé tették, kivánatos lenne, hogy legalább minisztereinket hagynák meg magyarnak. — Nem tudom miféle nemzetből való lehetett az a bölcs, a melyik a közösséget legelőször kigondolta, — de annyit tudok, hogy én nem választottam volna meg sem bizottmányi tagnak, sem országgyülési képviselőnek. Söt szigoruan megtiltottam volna néki a politikával való foglalkozást is, mert szerintem bölcseknek nem illik földi dolgokkal bibelődni. De nem is tanácsos egy ország sorsának elintézését bölcsekre bizni, mert ők felette jó hiszemüek, egy láthatlan tulvilági képzelt boldogság reményeért feláldoznak mindenféle földi javakat. Igaz, hogy szépnek festik azt a tulvilági boldogságot, de én azért ezt az életet is jólétben szeretném eltölteni, mert Tamás vagyok benne, hogy a paradicsomba, hol azt a jólétet és boldogságot osztogatják, csak is egy élet szenvedés árán lehetne bejutni. Ha ez igy lenne, hidd el annyok! egyetlen egy minisztert sem bocsátanának akkor oda be.

A thápio bicskaiaknak.

. . . Khiknek nem khüll Csernátunyi,
S khi aka-nak ütet thulni . . .

Nem akarok ebbül hosszu nutát csapni —
Mert todom kikkel van a lanthumnak dulga,
Szép ifje orakkal, khiknek mindenikhe . . .
Az iskulát juhkor a faráján rugta.
Kik elütt áll, mikép mél thermészet titka:
Az a csőrcsavaros forcsa pulithika!

Azért szóllom tehát rüviden, egyczerőn —
Thens oraim! khérem jul meghallgassanak . . .
Jubb lesz ha magukat ugy meghuznak békén,
Mint a pókh tesz esztet a gerendó alatt.
Meggundulván, hugy a johász meg nem riad,
Ha csocsi legyezi mogát szónyog miatt.

Hasií Mózsí
madjar izraelitó natorált poét.

Fulánkok.

Miniszt. Mit tud az ur, hogy még hivatalt mer kérni magának?

Provis. Én sintér voltam és nyuzni tudok remekül.

Paraszt: Mért nem küldi fiát szomszéd egyetembe tanulni?

Csizmadia: Nem akarom, mert majd lenne belőlle d e á k.

I.

Ferkó gazda: Ennye a csillagodat sógor! be nehéz vagy, nem tudom, hogy czipellek ki ebből a hinárból?

Beust handlé: Ó tu hálatlan betyár! még te panaszkodol, hátha még olyan nagy teher volna rajtad, mint az én hátamon.

Pattantyuk.

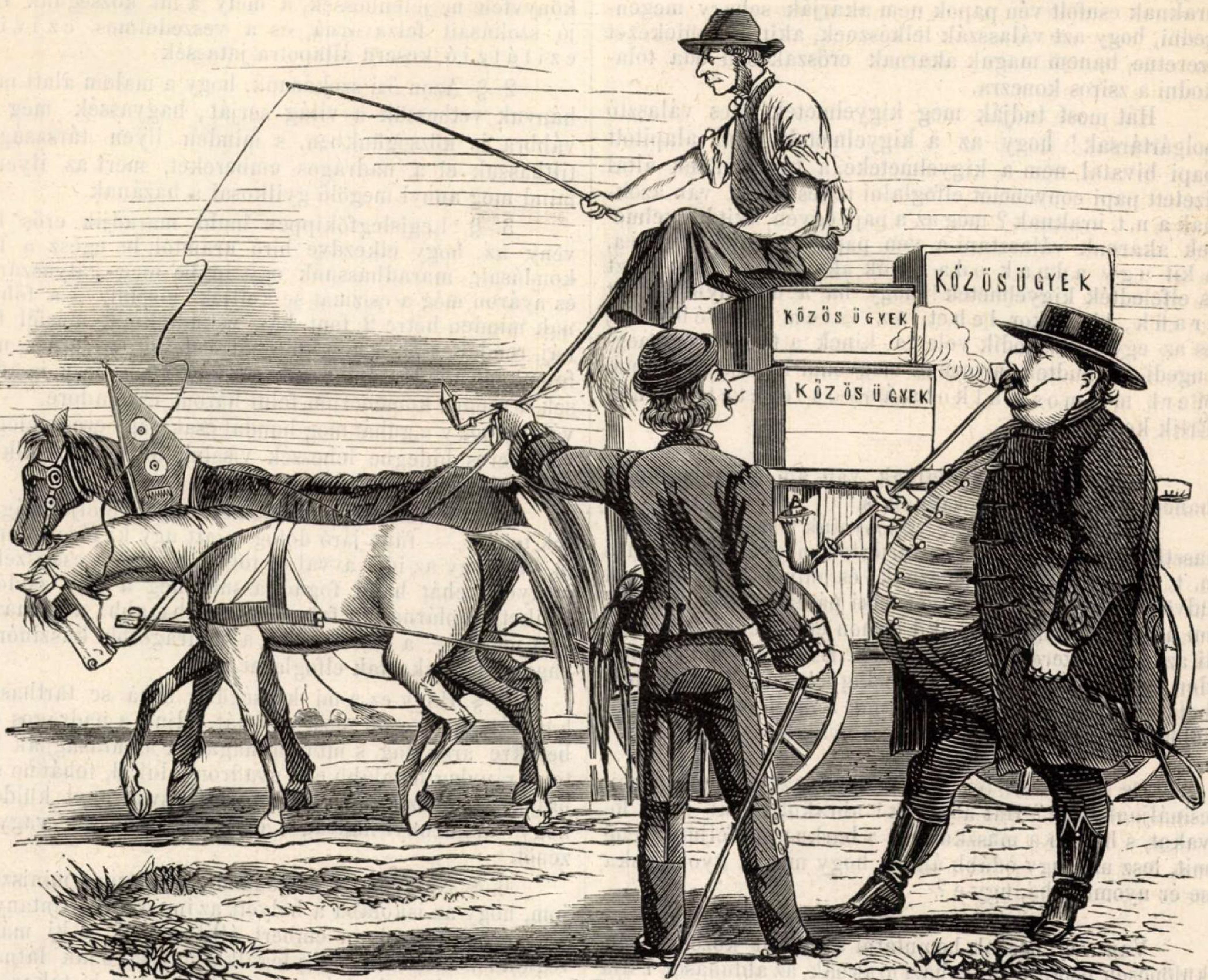
Midőn Szegszárdon a Perczel tiszteletére adott diszebéd alkalmával egyik szónok Kossuthért emelt poharat s ekkép nyilatkozék: „ha magam leszek is, kimondom, hogy hazánknak legdicsőbb fia Kossuth Lajos!“ Ludas Matyi, ki a tábornokot Pestről odáig kiséré, tréfásan vága a szónok szavába: „e n g e d d m e g c z i m b o r a ! h o g y a z o n a v é l e m é n y e n k e t t e n l e g y ü n k.

Vidéki előfizetőink közül többen arról panaszkodnak, hogy Vas Gereben a k o r m á n y b a r á t o t „Népbarát“ czim alatt a nyakukra küldözgeti, a nélkül, hogy arra prenumeráltak volna. Hát édes atyámfiai! csak hadd küldözgesse, ha neki ugy tetszik, könnyü annak ki még a stemplit is „a n w e i s u n g“-ra ingyen kapja. Meg van már az a lap fizetve, azért olyan p o t y a.

Hihetetlen, de igaz, hogy egy népiskola tanitót csak az amnesztia után bocsátottak szabadon 17 évi fogságból, ki azért ülte meg oly hosszasan a börtönt, mivel Sárossy Gyula aranytrombitáját lemásolta. No hiszen „vessünk fátyolt a multra“ azt mondja Deák Ferencz! Hanem ez már olyan dolog, melyet nem a fátyol, de a legdurvább pokrócz sem képes eltakarni — ezt pedig Bolond Miska mondja.

Még ez hagyján atyámfiai! hanem hát mikor 49-ben az alsó némedi tanitót névszerént Halászi Károlyt azért lövették agyon a németek, mivel házapadlásán egy nemzetőri csákót találtak. Ez aztán már olyan istentelen dolog, melyet sem az országgyülési jobbak ismeretes fátyola, sem egy kiforgatott beforgatott deák köpönyegének minden fodros bodros galléra sem képes betakarni.

II.

Ludas Matyi: Nézze csak uram bátyám! de már ez még sem igazság, hogy ez a kisebb ló viszi egészen a szekeret, és még is kevesebb abrakot kap, mint a másik, mely a terhen egy cseppet sem huz.

Urambátyám: Hadd el ecsém! nem soká kell már annak a csámpás gebének az abrak, mert maholnap padra kerül a bőre.

Az „Esti lap" a franczia osztrák szövetség mellett buzgolkodva, dicsekedve mondja, „hogy a ki Napoleonnal jó barátságban élt, még sohasem huzta a rövidebbet." Nem ám, hanem a jó barátot huzták rövidebbre; ugy látszik hamar elfeledte az „Esti lap" Miksa császár szerencsétlen sorsát.

Bácsmadarason is szörnyü szép dolog történt nem régiben. Ugyan micsoda? Hát ottan egy rokonait látogató református asszony hirtelen meghalálozván, ref. lelkész hiányában a rokonok egy kis ima után a hulla eltakaritásához fogtak. A mint azonba a menet a temetőhöz ért, elébe állt a tisztelendő plébános ur az egész gardával — kántor és harangozójával, és nem engedé a halottat a kath. temetőbe vitetni, hanem a temető árkába temetteté azt el

---

A „Pesti Napló" a közönség figyelmébe ajánlja Pálffy „Esti lap"-ját, mely még eddig a közönség figyelmén kivül maradt. Ugyan kevés előfizetője lehet annak az „Esti lap'-nak, hogy már a czégérre is rászorult.

Ősin — Veszprém megyében — egy szegény asszony abban a mániában (azaz rögeszmében) szenved, hogy ő benne a gonosz lélek lakik, s ennélfogva öszvecsődült a sok kuruzsló vén banya s a kereszt alatt estenként üzik belőlle a rosz szellemet holmi ráolvasásokkal. Elég szomoru ugyan hogy a hatóság ama szerencsétlent orvosi ápolás alá nem veheti, de mi meg annyit jegyzünk csak meg, hogy nem olyan együgyü asszonyban szokott tanyázni a gonosz lélek, okos emberekben, magas hivatalnokokban keresi az a quártélyt mostanában!

Panaszkodnak a tatai és soponyai kálomisták, hogy azok a nagypoczaku és nagyfülü nagytiszteletü uraknak csufolt vén papok nem akarják sehogy megengedni, hogy azt válasszák lelkésznek, akit a gyülekezet szeretne, hanem maguk akarnak erőszakosan oda tolakodni a zsiros konczra.

Hát most tudják meg kigyelmetek édes választó polgártársak! hogy az a kigyelmetek által alapitott papi hivatal nem a kigyelmeteké, a kigyelmetek által fizetett papi convenciót elfoglalni teljes jussa van azoknak a n. t. uraknak? meg az a papi egyén, akit kigyelmetek akarnak választani a vén papok rabszolgája, a kit ugy adnak oda ha ők akarják. Aztán meg azt is elfeledték kigyelmetek! hogy ha a dohányból lehet trafik, biz akkor lehet az isten igéjéből is, és az egyedáruskodik vele, a kinek a felsőbbség megengedi. S kendtek tartoznak megvenni ha kell, ha nem. Mert mi most alkotmányos életet élünk. Értik kendtek?

Nem csak a jobboldalnak van ám ékes logikája, hanem a mezőföldi papságnak is.

Mivel hogy nektek soponyaiak! szabad pap választási jogotok van, ergó: tartoztok megválasztani azt a n. t. urat, akit mi kineveztünk, és mivel, hogy nagyon üdvös dolog, ha a gyülekezet lelki pásztorát szereti: ergó, mi adunk nektek olyat, akit otthon épen senki se szeret, ti azt aztán szeretni tartoztok. És végre mivel minden egyes hitközség a maga belügyeit önállólag rendezheti, ergó: mi gyámkodni fogunk a mezőföldi egyházak fölött. Értitek választó hivek és nyájak?

De sok jó zab termett az idén, azt se tudjuk mit csináljunk vele? Hát atyafiak! abrakoljuk ki jól a lovakat, s ha jön a muszka meg a burkus, ne féljünk semmit, lesz min ugy odább állani, hogy még a gyorspuska se ér nyomunkba, ugy-e?

Van szerencsénk bemutatni a tisztelt közönségnek különösen pedig a pesti házi uraknak, az aldunasor 7-dik számu háztulajdonosnőjét Nemeshegyiné asszonyságot, mint a ki a házbér steigerozásnak eddig még ismeretlen módját feltalálta.

Az élemedett asszonyság ugyanis azon fontos okoknál fogva, mert leánya beteg és sokba kerül az orvosság, s mivel leányának fürdőre kell menni, ergó: a házbért ezen rövid fertályra is kinek 20 kinek 40 frttal felemelte. Most a lakók a nemes asszonyságnak erőt, egészséget kivánnak, — nehogy megbetegedvén — az orvosi kura fejében ismét steigerozzon.

Nemes Baromlak mezővárosának petitziója a m. k. miniszteriumhoz.

Méltóságos, kegyelmes, nagyságos és tekintetes, felelős és független magyar királyi minisztérjom!

Alázatos instántziával esedezünk a nagyságos, méltóságos, tekintetes és kegyelmes független és felelős magyar királyi minisztérjom előtt, hogy alábbb is megirt helységünk, régi privilégiumának megerősitését a méltóságos m. k. független minisztérjom pecsétjével meg tömpölyözni ne sajnáljanak, melyre való nézve ezen ide paragrafusokban igtattatott punktumjait a mi alázatos esedezésünknek kegyelemmel diplómának megadni kegyesen méltóztassanak.

1. §. Tilalmaztassék meg, hogy helységünkben semminemü hérhordó ujság, vagy valami más csábitó könyvféle ne jelenhessék, a mely a mi községünk régi jó szokásait felzavarná, és a veszedelmes czivilizátzió keserü állapotra jutassék.

2. §. Azon ősi szokásunk, hogy a malom alatt meg hányuk vethessük a világ sorját, hagyassék még továbbra is községünkben, s minden ilyen társaságból tilthassuk el a nadrágos embereket, mert az ilyenek mind meg annyi megölő gyilkosai a hazának.

3. §. Legislegfőkippen hadd maradjik erős törvény az, hogy elkezdve biró uramtól, le egész a falu kondásaig maradhassunk egy ingbe meg gatyaszárba, és nyáron még a csizmát se kelljék viselni, — a főbirónak minden hétre 2 font háj, esküdteknek másfél font háj, rendeltessék a köz költőből vétetni, — mihez még fejenként minden embernek egy-egy görbe fésü is adassék a rendes komenczión felül három esztendőre, — továbbá, hogy a gubát meg bundát csak vagy erős melegbe, vagy erős hidegbe lehessék viselni, de csak a kikben járó belső embereknek.

4. §. Minek utánna e nemes község elől járósága a sok tenger, — fübe járó dolog miatt ugy ki fárad mint a lú, hát hogy az időt avval se töltse, a mig a csapszékig megyen, tehát hadd fogadhassuk meg a falu zsidóját Iczíket csaplárnak a falu háza farába, abba a kis házba bort mérni, — a mit az előtt a nadrágosok kaszinónak vagy minek akartak elfoglalni.

5. §. Hogy ez a mi községünk soha se tarthassék katonát, azt is a mi most van hát, adjuk a nadrágos emberekre aránylag, s miután magának az uraságnak birtok aránylag legalább egy svadrony dukál, tehát ne sajnálják a miniszterium még vagy két svadronyt küldeni, hogy valamennyi nadrágos emberre juthassék vagy tizenöt.

6. §. Ne sajnálja megengedni a magyar minisztérjom, hogy az iskolába a helyett az ingyen élő tintanyaló rektor helyett, olyan embert állithassunk, a ki már a régulához ért; erre pedig legalkalmatosabbnak látnánk Fürge Gyurit szabadságos baka káplárt, a ki takarosan ért a mogyoró pácza kezeléséhez, mert itt a mi hazánkba nem annyira a tudományra, mint a móresre van legtöbb szükség. Tiszteletes uram helyébe is jobban pászolna, valami kalastromból hozni barátot, annak ugy se kék fizetni, mert azt a pápa fizeti, oszt még is ugy imádkozna mintha csak masina hajtaná.

7. §. Ha csak lehetsiges, mindenféle adót, meg a katona állitást a nadrágos emberek nyakába ne sajnálják kigyelmetek róni, mert hát csak igy boldogulhatunk a hazában, és csak igy hihetjük el igazándi módra, hogy hát kigyelmetek szabadságot és alkotmányt adtak mi nékünk.

Mindezen punktomokban foglalt paragráfusokat pedig, ha meg nem tömpölyözi a nagyságos méltóságu minisztérjom, tehát ugy nincs igasság e földön, már pedig ha igasság nincs, hát minek is il az ember hóttig, — melyre való nézve tehát ezen privilégiumos könyörgésünket meghallgatni esedezvén — egész alázatossággal maradtunk hódoló jobbágyi.

Kelt Baromlak, mváros elöljárói.

Kiadta:	**Bocskor Gábor**, főbiró.
Hasraesett Menyhért,	**Tinólöki Gergely**, esküdt.
jegyző.	**Zablé Márton**, esküdt.

A hazaáruló.

A honárulónak rettentő a vétke!
Az ilyet soha még az Isten se védte!
Büne irtózatát, hogy ha veted latra —
Nem nyomja le az ur tiz parancsolatja!

A pór két öklével kéri rá az átkot: —
Hogy éhen élje át mind a két világot!
Ifjak, szüzek, vének fájdalma reá zúg!..
— Szive a lelkének, ez meg annak hazud!

Apák, anyák búja gyászként elébe gyül!
— Még fényes nappal is fél menni egyedül!
Eltünnek álmai, ha azelőtt voltak;
Mint holt ember képét — remegi a holdat!

Szivét elhagyja a remény, mint a fészket
Elhagyja a madár, hova kigyó fészkelt!
Őrült gondolati zordon gyász lelkének —
Mint vér ebek, szilaj üldözöi lőnek!

Mint kire szemfedélt, élvén boritanak:
Rémek fogják körül; ha már lehunyt a nap!
Felhők dörgésiben hallja itéletét,
Szellők lengésiben holtak leheletét!...

S ha pillanatra bár, nyugodalmát lelte:
Fűszál ingásitól felijed a lelke!
Napjai folynak oly nyomasztó hosszudan;
Látja kárhozatát csillag hullásiban!

Széltől üzetvén a sárgult falevelek —
Mint az üldözött vad, ő is szalad velek!
S mire az erdőben ér a szélső fáig —
Bujdosó botja ott embercsonttá válik!

Ledül pihentetni megátkozott tagját,
S alatta a földet meg — megdobogtatják!
Az ég reá szakad, a föld nem türi meg;
Kinjában ebeket nevez testvérinek!

Evén kenyerét az elárult hazának —
Morzsái azonnal sirférgekké válnak!
S szomjuzván a mezők hűs, üde patakját,
Ezt a csodák tüstént könynyé változtatják!

Szive dobogása kisértetek zaja...
Gyülöl mindent, a mit eddig magasztala!
Rút az élet neki, borzasztó a halál!
Anyja emlékében iszonyatot talál?
S ha végre óh halál, szemeit behunyod:
Lelkéből a pokol gyárt árzenikumot!

Börzöli Gábor.

Adomák.

A tiszteletes ur nagyon szép prédikációt tartott ezen téma felett „szedjétek fel a gyümölcsöket az ur kertjéből.“

Isteni tisztelet végezése után legutól jövén ki a tisztelendő atya, látja, hogy egy megélemedett anyóka, ugyan csak szedegeti a jóféle pergament körtéket kötényébe — a templom kerítésében lévő körtefa alól — a nélkül, hogy a tiszteletes ur jövetele zsenirozná.

„Hát kend mit csinál itt, förmed reá a tiszteletes, illik ilyen tisztes asszonyhoz a lopás mi?

— Kérem szépen — válaszolt vissza az asszony, — én nem lopok, hanem teljesitem tiszteletes uram szép tanitását, hogy „szedjük fel a gyümölcsöket.“

Szedje bizony a majd megmondom mit, pattant fel a tiszteletes — a gyümölcsöket majd felszedetem én magam is.

Egy társaskörben mind olyan angyali nevü leányok voltak jelen Angyélika, Serefina, Jolánka stb. Egy udvarló fiatal ember megjegyezvén rájuk, hogy mind egy szálig olyanak mint az angyal, már a nevök is mutatja.

„Várj öcsém várj!“ szól erre egy körmös feleségü férj, „csak menjenek ezek is férjhez, egynek se angyalka lesz ám a neve, hanem Krokodilla! Sibilla! stb.“

Nagyon durczás felesége volt a matyónak, ha rá érett a haragvás, három nap se szólt csak az ajtót csattogatta. Egyszer épen ilyen széles jó kedvében volt az asszony. S a férj nem szól semmit csak lámpást gyujt s elkezd keresgélni; fitatja ágyalját, ládát, subládot és a többi rejtek helyeket. Egyszer nem állhatja az asszony, rá förmed a gazdára:

„Ugyan mi a lelkit keresi kend már no?“

— Hála istennek édes feleségem! meg van a mit kerestem, azt gondoltam, hogy elvesztetted a nyelvedet, mert már harmadnapja nem kelepeltél vele.

Bugyogóban jelent meg egy társas körben egy baloldalas gazdatiszt. Hát épen ott volt egy Ludas Matyi munkatárs is, ki rögtön rá förmed:

„Várj csak te ilyenadta bugyogós osztrák magyarja! föladlak a Ludas Matyinak.“

— Jaj az isten áldjon meg, csak azt ne tedd, inkább odadom a bugyogót, egyszer megtöltve jó magyar dohánynyal. És ugy tett a miként beszéle.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Na Mihály gazda, hát csakogyan megválasztották Váczon Kossuthot küvetnek?

Mihály. Meg bizon Iczik szomszéd! még pedig dicsőségesen egyhangulag.

Iczik. Mit gundul khend! haza jün-e hát aztán már Kossuth?

Mihály. Hogy ne jönne szomszéd! haza bizony.

Iczik. Már kedves Mihály gazda, én nem hiszem hogy Kossuth reversalist adjun mogárul.

Mihály. Hát hiszen reversalis nélkül is haza jöhet ám, szomszéd! mint Perczel ni, ki azt mondá mikép „ő nem azért jött vissza a hazába, hogy bocsánatot kérjen és fogadjon el, hanem hogy ő adjon bocsánatot a megtérteknek.“ No ha Perczel hazajöhetett reversális nélkül, mért ne jöhetne Kossuth is, annyival is inkább, mert már országgyülési választott képviselő.

Iczik. Igen de Mihály gazda, azt mondják ám a deákhisták, hogy Kossuthnak már nincsen mit keresni Magyarurszágun, — ű lejátszutta szerepét, uszthán meg azért sem gyöhet hoza, mert hát felfugadta, hogy az usztrák oralkodás alatt nem teszi a lábát a haza füldjére.

Mihály. Lárifári szomszéd! beszéljenek a deákisták bármit, nem sokat hajtunk mi arra. Ha a nemzet kivánja, hogy legdicsőbb fia hazáját szolgálja, a nemzet óhaja és akaratja előtt meg kell hajolnia bárkinek, ugy Kossuthnak is.

Iczik. Hát usztán mikép fugja ezt a nemzet khivánni?

Mihály. Mikép Iczik szomszéd? hát csak ugy — hogy először a váczi választást üdvözölni fogják a megyék egymásután,'s azután kérni fogják Kossuthot, hogy megválasztatását fogadja el.

Iczik. Vasz zógt Mihály gazda! hát hiszi khend hugy ez meg fug thürténni?

Mihály. Hiszeme! hiszem bizony — meg fogja látni Iczik szomszéd, hogy Kossuth csupán lelkes beszédével hamarább szétugrasztja azt a lekenyerezett majoritást, mint a mennyi időbe került annak a közösügyes öszvetákolt, megnyirbált, fóltozott, toldozott osztrák alkotmányfélének a reparátiója. No de mostan félre a buval, danoljuk a lelkes vácziakkal együtt szomszéd!

„Haza jő már Kossuth!
Elhozza a vasut.“

Ludas Matyi gyorspostája.

Na tistelt publikum!
Nem hijába, hogy most
Császárvándorlás van,
Hatvanad magával
A török sultán is
Itt járt Pest-Budában.
Szivesen fogadtuk —
Azt a sok lufarkas
Félholdas muzsulmánt...
Ki, egykor menekült...
Hazsánkfiáival
Vendégseretőn bánt.

Hársfi Smillinek: A váczi választást érdeklő levél, érdekét veszité a választás megtörténte után, elmult esőnek pedig nem kell köpönyeg. A másik rosz tréfát majd beszurjuk az adomák közé a jövő számba.

Ferinek, Nagy-Váradra: „Alkotmányunk“ nagyon gyenge és unalmas, elaludnék rajta a publikum, hozzá oly hosszadalmas. 2—3 strófát kell irni, de osztán jót, és nem kosárba valót.

Gágogó Ludmillának: A küldött csecse-becséket kaptuk, nagysádban költöi szellem honol, Vadász Dani költő barátunk nagysád után majd megbomol; csak a még a talány ... asszony-e vagy leány?

Börzöli Gábornak: Többen neveztetnek Mészáros Károlynak, Ungvárt is van egy, de Ludas Matyi szerkesztője nem abból a fajból való. Én az a Mészáros Károly vagyok bajtárs! ki az első honvédtüzér gyalog ütegnél kezdettem a pályát, s Komáromban az 1849. okt. 4-én történt kapitulatzióval végeztem.

Kiadói sürgöny.

Azon tisztelt előfizetőink, kik arról panaszkodnak, hogy illető példányaikat későn kapják, sziveskedjenek utánnézni saját posta-állomásaikon, honnan a lapot legközelebb kapják, mert mi innen nem tehetünk semmit, — eleget interpelláljuk a helybeli posta-igazgatóságot, az mindannyiszor azzal vágja ki magát, hogy innen rendesen expediáltatik lapunk.

A győri posta-mester urnak: Hogy esik a hogy a gyirmothi lakos Hechtl Konrád ur szerdán vagy csötörtökön kapja meg csak ujságát. Ha éppen ugy szereti ön olvasni Ludas Matyit tehát tessék reá prenumerálni.

A tordai plebánia hivatalhoz: Ajtai Kovács Gergelytól Ludas Matyira előfizetést nem kaptunk.

NYILT KÉRELEM

a pesti posta-igazgatósághoz.

Miután a „Ludas Matyi“ szombaton mindig feladatik a postára, még is Pest közelében is sok helyen csak a másik héten szerdán vagy csötörtökön kapja meg az előfizető, alázattal esedezünk a tekintetes posta-igazgatósághoz: sziveskedjék lapunkat, ne a csiga hátán, hanem a gyorsaságáról hirneves m. k. posta utján továszállitani.

Ludas Matyi és annak minden előfizetői.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.